

Forudsætningen under Forhandlingen her i Tinget, men man har ønsket at faa dette slaaet fast, og det er det, der er sket, idet man har sat ind i Begyndelsen af § 3: I Aaret 1922 inden den 31. Marts skal Desarmeringen finde Sted. Ingen af os, der have stemt for den første Form, kan have noget derimod, da dette var Forudsætningen.

De Forandringer, der ere skete ved Hærloven, ere naturligvis af nogen reel Betydning. Man har — og det anser jeg for at være det væsentligste — udvidet Rytteriet noget. I Forsvarskommissionens Flertals Betænkning foreslaas det at indskrænke Rytteriet til 3 Linieregimenter à 3 Eskadroner. Da Regeringen forelagde sit Forslag i Februar i Aar, gik man noget videre, idet man ønskede 4 Linieregimenter à 3 Eskadroner. Man enedes den Gang om 2 Linieregimenter og 2 blandede Regimenter hvert paa 3 Eskadroner, men man er nu oppe i Landstinget gaaet til en yderligere Udvidelse, saaledes at der bliver 4 Eskadroner i hvert af de 4 Regimenter, og saaledes at Linieregimenterne faa 4 Linieeskadroner, og de andre 2 Regimenter faa 2 Linieeskadroner og 2 Reserveeskadroner. Det er altsaa i Virkeligheden en Udvidelse med 2 Linieeskadroner. Det koster Penge, men man har i Landstinget respekteret den Forudsætning, som var til Stede hos os hernede i Folketinget, for den Art Forandringer, at vilde man en Udvidelse paa et Punkt, maatte man gaa med til en Besparelse paa et andet, og Bekostningen ved Udvidelsen af Rytteriet er da ogsaa opvejet derved, at man har sparet paa andre Omraader. Man vil aarlig uddanne 100 Mand færre af Fodfolket og 70 Mand færre ved Trainet, og man gaar ud fra, at disse Besparelser ville opveje Merudgiften til Rytteriet.

Saa har man indsat en Bestemmelse om Udskrivningen. Det er godt muligt, at der bør udskrives mere Mandskab, end der nævnes i Hærloven, efterhaanden som Befolkningen vokser i Tal. Forsvarskommissionen ønskede, at man skulde udskrive en bestemt Procent. Det har man ikke fastsat i Forslagene, og den i Landstinget indsatte Ændring gaar heller ikke ud derpaa, men kun paa at muliggøre det ved en Bestemmelse paa Finansloven. Forudsætningen er selvfølgelig, at Befolkningen skal være tiltagen ret betydeligt, inden man forlanger denne Udvidelse. Det er sikkert ikke Meningen, at man hvert Aar skal overveje, om der er Trang til Udvidelse eller ej.

Dernæst er der indsat en Bestemmelse om, at ældre Aargange end 16de i Tilfælde af Krigsberedskab eller lignende Forhold skulle kunne indkaldes for at gøre Styrken tilstrækkelig stor Øst for Store Bælt. Der paalægges i Virkeligheden ikke herved nogen ny Forpligtelse. Bestemmelsen vil i Fredstid kun have til Følge, at man fører Lister over det ældre Mandskab. I Tilfælde af Krigsberedskab vil enhver Borger have Værnepligt, uanset om han er yngre eller ældre end den Alder, der forudsættes i Værnepligtsloven, og vil kunne indkaldes, om han overhovedet er tjenstdygtig. Dernæst er man, antagelig under Hensyn til de Udtalelser, der faldt her navnlig ved tredje Behandling, gaaet ind paa delvis — og for Resten i ret stort Omfang — at bevare Musikken i 2 Aar, indtil 1. April 1911. Man har fra de fleste Sider, ja vist fra alle, udtalt sig beklagende over Musikkens Ophævelse. Personlig har jeg ogsaa Sympati for at bevare den, men min Sympati for at spare det paagældende Beløb har dog været saa stor, at jeg vilde have nogen Betænknelighed ved at gaa med til Musikkens Bevarelse. Nu foreslaas der imidlertid, om jeg maa kalde det saa, en Betænkningstid, en Overvejelsestid paa 2 Rigsdagssamlinger, og jeg vil saa haabe, at Overvejelserne kunne resultere i noget, som vi alle kunne enes om, enten det saa bliver, at man afskaffer Musikken eller lader den bestaa i et vist Omfang.

Fremdeles skal jeg nævne et Forhold af Betydning, der ogsaa er kommet frem i Landstinget, og som angaar Fodfolkets Organisation. Man har efter indtrængende Forestillinger fra de paa dette Omraade sagkyndige ment, at de foreslaaede Regimenter paa 4 Batailloner var for store at manøvrere med, og man har ønsket at faa indført den Ordning, at Linieregimenterne kun skulle være paa 3 Batailloner. Dette medfører en Bekostning — jeg nævner det, fordi denne er ukompenseret —, som er opgjort til 5,000 Kr. om Aaret.

Det er de væsentligste af de Ændringer, der ere indsatte af Landstinget. Der er indsat en hel Del andre, men de ere af meget lidt vidtrækkende Betydning.

Jeg skal dog nævne et Forhold til, der ikke stammer fra Behandlingen i Landstinget, men den Omstændighed, at det blev fremdraget i Udvalget ved dets Møde i Gaar, gør, at jeg bør omtale det. Der findes under Overgangsbestemmelserne i § 234 en Bestemmelse, hvori det hedder: „I de Aar, i hvilke Overgangen fra 22